
Studenti PedF UK: Pomáháme tím, co umíme nejlépe.

Studenti PedF UK: Pomáháme tím, co umíme nejlépe: starat se o děti.

„Tak co si postavíme, letiště nebo hrad?“ Ptá se Kačka Lukáška. „Já mám hlad,“ kroutí hlavou kluk a odchází do kuchyňky na první svačinu tohoto dne. Je krátce před sedmou hodinou ráno a v nízké budově na okraji areálu Fakultní nemocnice v Motole se to hemží dětmi – zdravými. Už měsíc zde funguje hlídání drobtiny zaměstnanců, které zajišťují dobrovolníci z řad studentů **Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy**.

Děti prohrabávají obří krabice lega, hrají karty, honí se, schovávají, prohlíží komínky deskových her, vyměňují si autíčka a porovnávají své stavební výtvoř. Evidentně toho chtějí co nejvíc stihnout, než jim začne „škola“. Vzhledem k tomu, že jde hlavně o žáky prvního stupně, musí se tu i učit.

„Obvykle jim necháváme první dvě hodinky volnější, aby si vyhráli a v klidu se tu všichni sešli,“ vysvětluje studentka **Tereza Barthová**, jedna ze dvou dobrovolnic, která se toto dopoledne o děti stará. Po obědě je vystřídá druhý pár. Běžně chodí okolo deseti dětí, dnes se jich sešlo osm. Obývají tři místnosti. Jedna slouží jako zázemí, kde si nechávají batůžky a oblečení, druhá je společenská a třetí se využívá pro individuální výuku, když má třeba dítě videohovor se svou učitelkou.

Žádný kontakt s nemocnými

„Prostoru máme dost a stále můžeme přijímat další děti, pokud by bylo třeba. Mě osobně ale tato komorní sestava vyhovuje. Nemusíme je rozdělovat do skupinek, parta je věkově smíšená, barvitá, starší pomáhají mladším. Děti se spolu zabaví, a přitom se jim zvládáme individuálně věnovat. Máme už zajištěný stabilní režim, během měsíce se všechno krásně usadilo,“ říká hlavní organizátorka **Nela Pastrnková**.

V polovině března, kdy se nemocnice obrátila s prosbou o pomoc na vedení pedagogické fakulty, zrovna rozjížděla se svými kolegy ze Studentského spolku Agora webové stránky Chci pohlídat!, kam mohou dobrovolníci vkládat své nabídky soukromého hlídání dětí (jenom v Praze teď nabízí tuto pomoc přes 160 studentů a desítky dalších ve všech krajích republiky). Vymyslet a zrealizovat systém hlídání dětí zdravotníků byl její další úkol. „Když jsem zjistila, že budeme sídlit v samostatném domku na okraji areálu, dost se mi ulevilo. Nikdo z nás nemusí procházet nemocnicí a vystavovat se tak riziku,“ vysvětluje.

Buď hlídám, nebo se učím

První týden byl náročný. Nevěděla, jaký bude o službu zájem, ze začátku se starali o tři až čtyři prcky. „Spolupráce s nemocnicí se domluvila rychle a rodiče už měli zajištěné jiné hlídání. Hromadně ozyvat se začali zhruba týden od spuštění naší pomoci,“ vzpomíná studentka. Kolik dětí jim ráno dorazí, neví ostatně ani teď. „Nechceme rodiče k ničemu zavazovat, protože si uvědomujeme, že se současná situace nejen ve společnosti, ale také v rodinách či práci mění ze dne na den,“ dodává Nela Pastrnková. Každý zaměstnanec nemocnice tak může bez předchozího nahlášení přivést svého potomka, pokud spolu s ním dodá i potvrzení o jeho bezinfekčnosti.

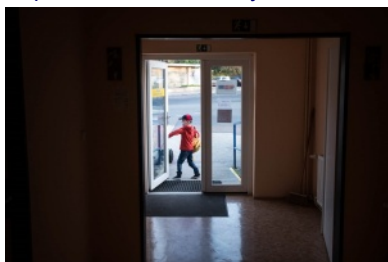
Ze začátku chodila Nela do Motola každý den, aby zaškolila nové kolegy, kterých je nyní šestnáct. „Díky tomu máme čas i na studium, což je druhá náplň mého současného života. Buď hlídám děti nebo se učím,“ usmívá se studentka.

Gramatika i omalovánky

Okolo deváté hodiny zasedají do lavic také děti. Každý má před sebou pracovní listy ze své školy, čítanku nebo učebnici. Pracují i dva předškoláci, kteří dostali sešity omalovánek, aby nerušili ostatní. Učitelky prochází okolo a snaží se individuálně vysvětlovat látku každému, kdo potřebuje. „Dlouhodobě doučuji jednoho deváťáka, takže se v učivu základní školy orientuji. Ale chápu, že pro rodiče to musí být leckdy náročné,“ uznává Tereza Barthová, zatímco spolu

luštíme úkol pro třetí třídu, s nímž si malý Míla neví rady: seřadit proházená písmena tak, aby tvořila vlastní jméno. Tápeme obě. Jak mu vysvětlit, co znamená Chropyně nebo Pyšely, když o těchto městech nikdy neslyšel?

Během hodiny mají skoro všichni žáci hotovo. „Dneska měli učení málo, někdy musíme pokračovat i po obědě,“ uznává Nela Pastrnková a snaží se přesvědčit dva opozdilce, aby dotáhli své úkoly. Je to těžké, zvláště když už mají kamarádi padla a ve třídě začíná být pěkný mumraj. Neradi se tedy odebírají do vedlejší místnosti, kde by měli mít na práci větší klid. Není to nic platné. Jeden se kroučí nad pohádkou o štěňátku, číst nebude a nebude, druhý zdrhá.

Tereza Barthová to pro tuto chvíli vzdává. „Za chvíli půjdeme ven,“ slibuje. Vždy před obědem, který jim zajišťuje nemocnice, vyráží dobrovolnice s dětmi na hřiště v areálu, aby se dostaly aspoň na chvíli na čerstvý vzduch a proběhly se.

Budíček a deskovky

„To víte, odpoledne už se pak táhne. Bála jsem se, jak to budou děti zvládat, přece jen jsou tady zavřené skoro deset hodin. Ale jsou skvělé, ani neprotestují proti nošení roušek. Dokonce občas samy přijdou, že je potřebují vyměnit,“ oceňuje Nela Pastrnková. Za dobu, co kroužek vede, se naučila především dvě věci: pravidla deskových her a brzy vstávat. „Nejraději bych si odpoledne po návratu domů zdřímla,“ souhlasí Tereza Barthová.

Ani jedna by ovšem neměnila. Díky dobrovolnictví se v době nouzového stavu dostanou ven, práce v dětském kolektivu je nabíjí, a navíc podpoří vyčerpané zdravotníky. „Pomáháme tím, co umíme nejlépe – starat se o děti,“ shodují se studentky.

Jak hlídání dětí v Motole probíhá, se můžete podívat i ve [videoreportáži](#) .